

שני וידויים

וידו

אני חובק אותך ובה-בצת יודע
ואת במעגל אחר:
עגול קני-סוף מתדדים
וכהני ודו שעל פניהם
המפסכות כפני אביך.

צינור עצומות, תיך מתוחות מאד, כמו
לגעת אל מאחורי המפסכות,
בשפתים שעצבו את גורלך
הלמות תפים
קרבה ומתרחקות, מתרחקות וקרבה
את מקשיבה, דרוכה מאד, לקלט
מלה אחת ויחידה, מלה אחת
אולי תתיר, בבת-אמת, את הפקעת
שחונקת את חיקך.

פתח לי, את גונתך, פתח לי
את השער אל גופי
אולי ממנו תפתח לי
דרך אל עצמי.

התוודות

כשכראתי את קפקא את "המשפט",
זה היה שם אבי
בשער הולק. שם הוא יושב, להסם אותי
שלא אתב כפי שאני רוצה, גם מסגלת,
לאהב. זאת נאמת.

Take it or leave it, take me or leave me
לא, אל תצוב אותי, אהובי,
לא עקשו.

כל מאהבי, מודה ומתודה,
שמשו לי רכב לחלף בו על פניו
מנגד לעיניו הלא-ממצמצות -
רמזור תקוצ באדם.

בא, אהובי-של-עקשו
תורים בי את החם שלך לאט-לאט שיתפשט בי
וידים אותי מתוך עצמי:
עשה אותי בדור פורח מרחף, שמבטו
לא ינשב אותי.

הא ילך. אני בטוחה שהוא ילך, הלא
הא יושב שם בגללי.
אתה, חמוד שלי, תלבש עליה את בגדיו.